

IN MEMORIAM: РОБЕРТО КАЛАСО (1941–2021)

„Живот у који нису позвани богови није вредан живљења. Миран је то живот, без сумње, али у њему нема много прича”, написао је италијански писац, есејиста и издавач Роберто Каласо, који је преминуо 28. јула ове године. Његов живот засигурно није био миран – богове је он позивао у књижевност да још једном исприча старе митове, од Сумера и Вавилонца до старих Грка, кроз један од најамбициознијих савремених издавачких пројеката у девет томова, који је почео објављивањем *Развалина Каша* (*La rovina di Kasch*; 1983), а завршио се *Књигом свих књига* (*Il libro di tutti i libri*; 2019).

Пре него што се отиснуо у списатељске воде, Каласо је уредничку репутацију градио у кући Аделфи, која је, захваљујући њему, стекла интелектуални престиж. Радећи у њој шездесетих и седамдесетих година, Каласо је неуморно ширио видике читаоцима у Италији, усмеравајући им пажњу ка мање познатом Хорхеу Луису Борхесу, Милану Кундери, Брусу Четвину, Томасу Берхнарду... Истовремено, преводио је са немачког Ничеа, Кафку и Карла Крауса. Када се Аделфи нашао у ситуацији да изгуби своју издавачку самосвојност, Каласо је 2015. купио ту кућу, спречивши тако да постане део издавачког конгломерата Мондадори.

Његов магнум опус био је довољно велик да обухвати и виртуозне студије о Прусту, Кафки и Фројду. По властитим речима, почетна намера му је била да у само три књиге опише „свет какав јесте, са концептима и сликама као главним јунацима”, али је његова енциклопедијска природа допринела да, према критичару часописа *Њујорк ривју ов брукс*, „попут Пруста или Малармеа, или Вагнера у *Прсијену Нибелунја*, створи дело које надилази књижевност, 'Књигу' која је симбол креативности читавог универзума.”

Као велики ерудита, истраживач митова и књижевности и титан италијанског издаваштва овенчан је међународном наградом Форментор 2016, чији је жири препознао „луцидност његове прозе”, која „у свом амбициозном дискурсу интегрише филозофске, естетске и моралне струје најразличитијих полазишта, а уметност есеја достиже свој највиши израз”. Много година пре тога, часопис *Парис ривју* га је обележио као „књижевну институцију у једном човеку”.

Приредио
Предраг ШАПОЊА

ПАЉО БОХУШ (PAĽO ВОНУШ, Бачки Петровац, 1921 – Сремска Каменица, 1997). Право име му је Павел Сабо. Основну школу је завршио у Бачком Петровцу и у Буљкесу (данашњи Маглић), а гимназију у Бачком Петровцу. Студирао је медицину у Сегедину (1941–1944) и у Братислави (1945–1950). У фебруару 1950. се запослио као лекар, а већ у јулу су га ухапсили као члана „завереничке групе” пројугословенских „ревизиониста”. У октобру 1950. је у Братислави осуђен на осам година робије. У затвору је провео пет година и после амнестије у јулу 1955. се вратио у Југославију. Као лекар опште праксе, касније као специјалиста за туберкулозу, радио је у Сурдулици, Сокобањи и у Новој Вароши у Санџаку. Пензионисао се у новембру 1973. и до смрти је живео у Бачком Петровцу. Учествовао у раду неколико часописа, превођен је и више пута награђиван. Књиге песама: *Život a brázdy*, 1943; *Predsa kolaj*, 1971; *Hviezdne proso*, 1972; *Časom dôjdeme*, 1974; *Живої, унаїрег гоживоїан*, 1977; *Sonáty za sólo mlčanie a gajdy*, 1978; *Изїон*, 1979; *Konopa*, 1981; *Listovanie v morušových listoch*, 1985; *Nikam a spät'*, 1989; *Triumfálny postrk*, 1990; *Tretia strana mince*, 1993; *Jednosmerný rebrik*, 1996; *Jesenná minca* (избор), 1997; *Ohňovzdorný heretik* (избор), 1999. Објавио и књигу есеја *Eseje*, 1993. Текст мемоара уобличених у књигу *Пеїї њодина без їаме*, коју су приредили Бошко Ивков и Михал Харпањ (2018), излазио је у *Леїїоїису Маїїице срїске* у периоду од маја 1988. до децембра 1990.

ЗДЕНКА ВАЛЕНТ БЕЛИЋ, рођена 1975. у Бачкој Паланци. Завршила студије словачког језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, а докторирала на Катедри естетике Универзитета Коменски у Братислави. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику и преводи са словачког и чешког језика. Главна је и одговорна уредница часописа за књижевност и културу *Nový život*. Објављене књиге: *Имигранти у Вавилонској кули*, књига разговора (*Imigranti v Babylonskej veži*, на словачком језику 2018), 2017; *Еїтеризација: ван конТЕКСТА / Ётеризација: тимо конТЕХТу*, двојезична збирка песама, 2018; *Pamätník rodiny Perleschlipovej*, књига за децу, 2019; *Zvuk euridikiných krokov*, збирка есеја и критика, 2019; *Аїокрифи њо Лилиїї и груїа їроклеїїсїїва / Апокрукфу*

podla Lilit a iné zatratenia, двојезична збирка песама, 2020. Приредила више књига. Живи у Новом Саду.

РАДОВАН ВЛАХОВИЋ, рођен 1958. у Новом Бечеју. Студирао је Југословенску и светску књижевност у Новом Саду. Пише романе, кратке приче, песме, есеје. Објавио је преко 50 књига. Превођен је на енглески, руски, немачки, мађарски, словачки, румунски, словеначки и македонски језик. Члан је Друштва књижевника Војводине, Удружења књижевника Србије, Удржења писаца Exil – PEN, секције земаља немачког говорног подручја и Матице српске. Оснивач је и директор првог приватног културног центра у Србији – Банатског културног центра. Као уредник издавачке делатности овог центра потписао је преко 500 наслова у области књижевности, науке и уметности на више језика. Добитник је више награда за књижевни рад и културно прегалаштво. Оснивач је више културних манифестација књижевних награда. Живи и ради у Новом Милошеву.

ВЕРОЉУБ ВУКАШИНОВИЋ, рођен 1959. у Доњем Дубичу код Трстеника. Завршио Југословенску и општу књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију. Књиге песама: *Чежња за врџом*, 1993; *Повесмо*, 1995; *Како је тихо Госјоде*, 1999; *Двери у лијама*, 2001; *Ојросџи, јајње бело*, 2002; *Шумски буквар* (песме за децу), 2003; *Цвешна недеља*, 2004; *Свешлост у брдима* (изабране и нове песме), 2007; *Врџлар*, 2008; *Лице*, 2009; *Изнад облака*, 2012; *Самар* (избор), 2014; *Свешти жар* (изабране и нове песме), 2015; *Вешар и гажс*, 2017; *Тилић*, 2020. Члан је Удружења књижевника Србије и књижевног клуба Багдала у Крушевцу. Живи и ради у Трстенику, где је директор Народне библиотеке „Јефимија”. Приредио више књига.

МИРО ВУКСАНОВИЋ, рођен 1944. у Крњој Јели (Горња Морача), Црна Гора. Пише прозу, поезију и есеје. Управник је Библиотеке САНУ (од 2011), главни уредник (од 2008) Издавачког центра Матице српске и академик, а био је управник Библиотеке Матице српске (1988–2014) и потпредседник Матице српске (2004–2008). Објављене књиге: *Клејва Пека Перкова*, роман, 1977; *Горске очи*, приповетке, 1982; *Немушџи језик*, записи о змијама, 1984; *Вучји џрајови*, записи о вуковима, 1987; *Градишџа*, роман, 1989; *Тамоони*, поеме и коментари, 1992; *Морачник*, поеме, 1994; *Далеко било*, мозаички роман у 446 урокљивих слика, 1995; *Семољ џора*, азбучни роман у 878 прича о ријечима, 2000; *Точило*, каме(р)ни роман у 33 реченице, 2001; *Кућни круј*, роман у концентричном сну, 2003; *Семољ земља*, азбучни роман о 909 планинских назива, 2005; *Поврајџак у Раванџрад*, биографске приповести с прологом и писмом својих ликова, 2007; *Ојвсјуду*, четири различите приповетке с истим намерама,

2008; *Семољ људи*, азбучни роман у 919 прича о надимцима, 2008; *Чишање шаванице*, приповедака 20, 2010; *Клесан камен*, огледи и записи, 2011; *Одабрани романи*, 1–3, 2011; *Бихиље*, поратна путописна приповест с прологом Владимира Ђоровића и молитвом Иве Андрића, 2013; *Даноноћник*, записи, коментари, изреке, мале приче, песме у прози, есејички, сећања и разни осврти, 2014; *Силазак у реч*, о (српском) језику и (својој) поезици, 2015; *Изабрана дела*, 1–5, 2017–2018; *Даноноћник 2*, 2019; *Бројчаник*, путописни дневници, 2021. Књиге разговора и прича: *Ликови Милана Коњовића*, 1991; *Каже Миро Вуксановић* (прир. М. Јевтић), 2000; *Семољ Мира Вуксановића* (прир. М. Јевтић), 2011; *Насамо с Миланом Коњовићем*, разговори, ликови, осврти, 2018; *Разговор с Немањом*, биографска и аутопоетичка сабирања (прир. Немања Пеић), 2020. Приредио више књига српских писаца.

СЛАВИЦА ГАРОЊА, рођена 1957. у Земуну. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и књижевнотеоријске студије, бави се српском народном књижевношћу са подручја Славоније, посебно Западне, и историјом српске женске књижевности. Објављене књиге: *Под месечевим луком*, роман, 1992; *Девећа кућа*, приповетке, 1994; *Исјоведање шишине*, песме, 1996; *160 година Трговачке школе у Београду (1843–2003)*, споменица, 2003; *Из сенке – кришике, огледи и мали есеји*, 2003; *Мој предак је дрво*, песме, 2007; *Изидина копча и друге приче*, 2013; *Жене џоворе – разговори са књижевним савременицама једног столећа*, интервјуи, 2013; *Повраћај у Аркадију*, роман, 2014; *Парусија, џасови исјод иаираши*, роман, 2018; *Из сна у сан – дневник Ленке Дунђерски*, приповест, 2020. Монографије, студије, огледи и антологије о народној и женској књижевности: *Народне џесме Славонске џранице*, 1987; *Анџолоџија срџске народне џирско-ејске џоезије Војне Крајине*, 2000; *Срџско усмено џоејско наслеђе Војне Крајине*, 2008; *Жена у срџској књижевносџи*, 2010; *Од Цариграда до Будима – асџекџи срџској усменој џеснишџива*, 2014; *Срџска књижевна Крајина – од баџишине до еџодуса*, 2015; *Врџи џајни: анџолоџија срџске женске џриџовейке до 1950*, 2016; *Врџи наде: анџолоџија срџске женске џриџовейке од 1950. до данас*, 2017; *Жена и идеолоџија у срџској књижевносџи*, 2017; *Анџолоџија срџске џирске народне џоезије Крајине*, 2020.

ЂОРЂЕ ДЕСПИЋ, рођен 1968. у Ужицу. Пише поезију, студије, огледи, есеје и књижевну критику. Од 2017. до 2020. године је био главни и одговорни уредник *Лейџииса*. Објављене књиге: *Аксиолоџици изазови*, 2000; *Сџирални џраџови – кришике и есеји о срџском џеснишџиву*, 2005; *Порекло џесме – џиџенџијал инџерџекџиуалносџи у џоезији Миограџа Павловића*, 2008; *Преживейџи у џексџу*, 2011. Књига песама: *Песме и друџи оџиљџи*, 2018. Приредио више књига.

СЛАЂАНА ЈАЋИМОВИЋ, рођена 1969. у Београду. Дипломирала је на Педагошкој академији за образовање наставника разредне наставе у Београду, а потом дипломирала, магистрирала и докторирала на Катедри за српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Редовни је професор на Учитељском факултету у Београду, на предметима *Увод у јумачење књижевности*, *Српска култура у европском контексту* и *Академско писање*. Објављене књиге: *Путописи српске авангарде – Милош Црњански, Ратко Пејровић, Сјанислав Краков, Сјанислав Винавер*, 2005; *Путописна проза Милоша Црњанског*, 2009; *Певање на јују – мојиви јутовања у српској поезији 20. века*, 2017. Приредила је више књига и научних зборника. Члан је редакције часописа *Књижевна историја* (Београд).

АЛЕКСАНДАР ЈОВАНОВИЋ, рођен 1949. у Ратарима код Смедеревске Паланке. Дипломирао (1973) и магистрирао (1976) на Филолошком факултету у Београду, на Групи за југословенску и општу књижевност, а докторирао на Филозофском факултету у Новом Саду (1993), на Одсеку за српску књижевност. Историчар књижевности, пише студије, уџбенике, есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Како предаваши књижевност – теоријске основе наставе*, 1984; *Облаци у души – јесништво Душана Васиљева*, 1986; *Песници и преци*, 1993; *Поезија српског неосимболизма*, 1994; *Порекло јесме – девет разговора о поезији*, 1995; *Сивараоци и створитељ* (три молитвена певања), 2003; *Чишанка* (за други разред гимназије и средњих школа), 2005; *Стих и џамћење: о поезији и поезици Милосава Тешића*, 2018; *О историји, сећањима и самоћи: есеји и критике о српској прози XX века*, 2019; *О светлости сирајој од несреће: есеји о српској поезији и култури*, 2020. Приредио више књига, антологија и зборника.

МИЛОШ М. КОВАЧЕВИЋ, рођен 1953. у Пресједовцу код Калиновика у Херцеговини, БиХ. Доктор лингвистичких наука, бави се општом лингвистиком, синтаксом, семантиком и стилистиком савременог српског језика, као и историјом српског књижевног језика. Написао је преко 300 научних и стручних радова и више уџбеника српског језика. Објављене књиге: *Узрочно семантичко поље*, 1988; *Стилистика и драматика стилских фигура*, 1991; *Кроз синтаме и реченице*, 1992; *Суштине ствено и мимојредно у лингвистици*, 1996; *У одбрану језика српског*, 1997; *Синтакса сложене реченице у српском језику*, 1998; *Стилске фигуре и књижевни текстови*, 1998; *У одбрану језика српског – и даље*, 1999; *Синтаксичка нејасноћа у српском језику*, 2002; *Српски језик и српски језици*, 2003; *Граматицке и стилистичке теме*, 2003; *Српски јасци о српском језику*, 2003; *Огледи о синтаксичкој нејасноћи*, 2004; *Проштив нејасноћа о српском језику*, 2005; *Сиси о стилу и језику*, 2006; *Србистич-*

ке шеме, 2007; Стилска значења и зрачења, 2011; Грамаћичка ишћања српскога језика, 2011; Линвостилистичка књижевност текста, 2012; У одбрану српске ћирилице – хрестоматија, 2013; Линвистичка као србистичка, 2013; Стил и језик српских писаца, 2015; Српски језик између линвистике и фолике, 2015; О реченици и њеним члановима, 2015; Српски језик под лупом науке, 2017; Борба за ћирилицу и српски језик, 2018; Бијне србистичке најоме, 2018; Стилске доминанције српских језичких писаца, 2019; Како и зашто (не) писати овако, 2019; Поезија у стилстичком кључу, 2020; Кроз синтаксу српскога језика, 2020.

БОРИС ЛАЗИЋ, рођен 1967. у Паризу, Француска. Доктор славистике, пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи са француског и енглеског, као и на француски. Књиге песама: *Посрнуће*, 1994; *Океанија*, 1997; *Зайис о бескрају* (са Гораном Стојановићем), 1999; *Псалми иноврности*, 2002; *Песме лупања и сеје*, 2008; *Орфеј на лимесу*, 2012; *Кати сласи*, 2013; *Канонске песме*, 2016; *Унушарњи јејаж*, 2019. Књиге путописне прозе и есеја: *Белешке о Аркадији*, 2000; *Турски диван*, 2005; *Врји зашоченика – ујоредне ситуције из деврне уметности*, 2010. Романи: *Губилишће*, 2007; *Панк умире – тејоејичка хроника*, 2013. Приредио више антологија и књига српских писаца.

БОШКО ЛОМОВИЋ, рођен 1944. у Брезни код Горњег Милановца. Новинар, пише поезију и прозу за децу и одрасле, радио драме, књижевну и ликовну критику. По дипломи је професор српскохрватског језика и књижевности југословенских народа. Књиге за одрасле – песме: *Сенке времена*, 1967; *Пред нирваном*, 1993; *Tombe la neige*, 1997; *Песме и јјесме*, 2010; приче: *Чари Пауле Пречисје*, 1980; *Црни скакач на цб*, 1983; *Милионер*, 1989; *Јелена, мајка које нема*, 2012; *Под месечевом лампом*, 2014; *Приче о необичном*, 2020; књижевна и ликовна критика: *Чииах, лладах, зайисах*, 2006; публицистичке књиге: *Хајдук Бојовић* (коаутор М. Поповић), 1970; *Црвена ниш коридора*, 1999; *Књиа о Дијани Будисављевић*, 2013; *Елејје*, 2015. Књиге за децу – песме и приче: *Заљубљени бицикл*, 1984; *Раћање јјесме*, 1985; *На слово, на слово Љ*, 1987; *Нешто важно*, 1990; *Наиша из иреће кљује*, 1994; *Мирјана нема јојма*, 1995; *Мој ошац јродаје шуму*, 1997; *Шта ћу ја у Шанјају*, 1997; *Пишај мога браш*, 2004; *Буквар дечјих дужности*, 2014; романи: *15 дана ферија*, 2010; *Дечак са кључем о враћу*, 2011; *Видовиша Ана или зашто смо украли мајарца*, 2012; *Чудесна лупка Тајоко-сан*, 2014; *Узбуна на планети Окуко*, 2016; *Краћа мобилној у VII₂ (дејтејивска прича у 18 слика)*, 2018; *Десет дана, а стошину чуда*, 2019. Године 2020. су му изашла *Сабрана дела* у осам књига. Живи у Горњем Милановцу.

БУАН МАРГАРИТ (1938–2021), родио се у месташцу Санауја у Каталонији. Био је и песник и архитекта, до пензије предавао на Универ-

зитету у Барселони и учествовао је у раду на зидању катедрале Саграда фамилија. Током младости се често селио са родитељима, најпре по Каталонији, а потом је доспео на канарско острво Тенерифе. Тамо је уписао гимназију и коначно је, по властитим речима, савладао шпански језик. Прве четири песничке збирке је написао на шпанском, „једином језику у чију је ортографију био сигуран”, пошто каталонски није био у јавној употреби током Франкове диктатуре. Коначну одлуку да пише на каталонском доноси 1980, али он своје песме преводи на шпански, тако да су многа издања његових збирки поезије двојезична. У међувремену, гради песничку репутацију која је крунисана доделом Сервантесове награде за стваралаштво 2019, највећим књижевним признањем за писце из Шпаније и Латинске Америке. Као песник, држао се тога да је „задатак песника, попут архитекте, да конструише једну чврсту структуру”. Солидност песничке конструкције требало би да се постигне са што мање речи, јер она „своју моћ утехе црпи управо из те егзактности”. На дан његове смрти, 16. фебруара ове године, вечерњи дневник националне телевизије ТВЕ завршен је троминутним рециталом његове поезије. (П. Ш.)

БОЈАН МАРКОВИЋ, рођен 1985. у Ужицу. Дипломирао, мастерирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Доцент је на Учитељском факултету у Београду, на предмету *Мейодика наставе српској језика и књижевности*. Пише поезију, есеје, књижевну критику и научне радове. Аутор је књиге песама *Риба која је прогутала свет*, 2013. и коаутор хрестоматије књижевно-образовних текстова *За Ирму*, 2017.

РАДИВОЈЕ МИКИЋ, рођен 1950. у Горњем Драговљу код Ниша. Пише студије есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Прољећа Ивана Галеба Владана Деснице*, 1985; *Посиујак карневализације – увод у поетику Ранка Маринковића*, 1988; *Песма и миш о свету*, 1989; *Језик поезије*, 1990; *Песма – шексџи и контексџи*, 1996; *Ојис приче – ојледи о уметности приповедања*, 1998; *Песнички посиујак*, 2000; *Орфејев двојник – о поезији и поетици Бранка Миљковића*, 2002; *Прича и значење – ојледи о уметности приповедања*, 2005; *Песничка јосла*, 2008; *Песник шамних ствари – о поезији Новице Тадића*, 2010; *Прича и миш о свету – ојледи о прози Радована Белој Марковића*, 2013; *Песма и значење*, 2013; *Из неизречја у реч*, 2016; *Тексџи иза шексџи*, 2020; *Роман пројив романа*, 2020. Приредио више антологија, зборника и књига.

АЛЕКСАНДАР М. МИЛАНОВИЋ, рођен 1968. у Београду. Дипломирао, магистрирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Бави се историјском граматиком и историјом српског књижевног језика, као и савременим српским језиком. Објављене књиге: *Крајика историја српској књижевној језика*, 2004; *Језик српских јесника*, 2010;

Језик весма полезан, 2013; *Језик Јована Суботића*, 2014; *Реч по од окриљем поетице*, 2016; *Речник славеносрпског језика: оледна свеска* (коаутор), 2017; *Вуков век*, 2019. Приредио више књига.

МИЛИЦА МИЛЕНКОВИЋ, рођена 1989. у Нишу. Докторанткиња филологије, основне и мастер студије српске и компаративне књижевности завршила на Филозофском факултету у Нишу. Пише поезију, прозу и књижевну критику, преводи с енглеског и македонског. Објављене књиге: *Нотинци*, роман, 2010; *Мање од глана*, поезија, 2012; *Via Militaris, Via Dolorosa*, поезија, 2013; *Кријичка шумачења*, књижевна критика, 2016; *Исиоснице*, поезија, 2019; *Треће крило*, избор из поезије, 2021. Приредила *Сабрана дела* Гордане Тодоровић у три тома, 2018. и 2019. и књигу *Живети збој песме*, 2019. – сабране песме Гордане Тодоровић из *Књижевних новина*. Живи и ради у Сврљигу.

ВИОЛЕТА МИТРОВИЋ, рођена 1989. у Новом Саду. Основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. На истом факултету је тренутно студент докторских студија српске књижевности. Пише студије, есеје и књижевну критику, преводи с енглеског. Књига есеја и критика: *Херменеутичка ириситанишћа*, 2018.

ДУШАН ПАЈИН, рођен 1942. у Београду. Дипломирао филозофију 1968. на Филозофском факултету у Београду, а докторирао 1978. на Филозофском факултету у Сарајеву. Историчар културе, филозоф, посебно се бави историјом источних култура и њиховим утицајем на Запад, пише студије и есеје, преводи с енглеског. Објављене књиге: *Друга знања: есеји о индијској медијативној традицији*, 1975; *Исходишта Исиока и Зайада*, 1979; *Филозофија ујанишјада*, 1980; *Тантризам и јога*, 1986; *Вредност неопитљиво: сусрет Исиока и Зайада*, 1990; *Океанско осећање*, 1990; *Ошловљење и искуљење*, 1995; *Унутрашња светлост: филозофија индијске уметности*, 1997; *Филозофија уметности Кине и Јапана*, 1998; *Пути змаја: речник шаоизма* (коаутор А. Маринковић), 2004; *Лејо и узвишено: филозофија уметности и естетика, од ренесансе до романтизма*, 2005; *Сиварање и исцјавање: филозофија уметности у антици, хеленизму и средњем веку*, 2006; *Зен: учење, пракса, традиција, савремени утицаји*, 2012; *За бољи свет: дела великана културе у 20. веку*, 2013; *Јога – дух и тело: традиција и пракса у 21. веку*, 2014; *За свечовечанску заједницу – Димитрије Митриновић (1887–1953)*, 2016. Приредио више књига и зборника.

ПРЕДРАГ ПЕТРОВИЋ, рођен 1975. у Ужицу. Ради као професор на Филолошком факултету у Београду. Бави се српском књижевношћу XX и XXI века, пише студије, огледе, есеје и књижевну критику. Обја-

вљене књиге: *Авангардни роман без романа*, 2008; *Откривање ипохалиптеја: романи Расика Пејровића*, 2013; *Између музике и смрти: олеги о модернисичкој поезији*, 2016; *Хоризонти модернисичког романа*, 2021; *Енциклопедизам и теорија романа*, 2021.

ГОРАН РАДОЊИЋ, рођен 1971. у Подгорици, Црна Гора. Докторску дисертацију „Модели приповиједања у српском и америчком роману шездесетих и седамдесетих година XX вијека” одбранио је на Филолошком факултету у Београду. Провео је једну годину (2003/2004) на усавршавању у САД, на Универзитету у Тенесију, као стипендиста Junior Faculty Development Program-а. Ради као доцент на Филолошком факултету у Никшићу. Бави се теоријом књижевности, наратологијом, књижевношћу XX века и филмом. Објављене књиге: *Вијенац приповиједака – гранични жанр у српској књижевности десетих до седамдесетих година XX вијека*, 2003; *Фикција, метафикција, нефикција: Модели приповиједања у српском и америчком роману шездесетих и седамдесетих година XX вијека*, 2016.

МАРКО М. РАДУЛОВИЋ, рођен 1984. у Београду. Дипломирао, мастерирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Научни је сарадник на Институту за књижевност и уметност у Београду, бави се истраживањем новије српске књижевности, а стручне радове објављује у домаћим и међународним научним зборницима и научној периодици. Објављена књига: *Српскоизантијско наслеђе у српском послерајном модернизму (Васко Поја, Миодраг Павловић, Љубомир Симовић, Иван В. Лалић)*, 2017.

ДРАГАН СТОЈАНОВИЋ, рођен 1945. у Београду. Пише поезију, прозу, есеје, огледе, студије и монографије, бави се књижевном теоријом и преводи с немачког. Књиге песама: *Олујно вече*, 1972; *Сл. – четири њеме о Сл.*, 1992; *Године*, 2006; *Није то све*, 2007; *Сино*, 2015. Књиге приповедака: *Месеци*, 2007; *Герка шпанског борца*, 2018. Романи: *Двојеж*, 1995; *Злочин и казна*, 1996; *Бензин*, 2000; *Океан*, 2005; *Уредник од искуства*, 2009; *Тамна њучина*, 2020. Књига есеја: *Свејска књижевност – научно проверене приповести у којима се износи истина о разним њињама, а нарочито о љубави, разврсане у четири књије*, 1988. Огледи, студије и монографије: *Фемелоија и вицезначност књижевног дела. Интаргенова теорија ојализације*, 1977; *Чинање Досијејевског и Томаса Мана*, 1982; *Иронија и значење*, 1984; *О игли и срећи. Хелиотројно лунане кроз сликарство Клода Лорена*, 1991; *Рајски ум Досијејевског*, 1994; *Парадоксални класик Томас Ман*, 1997; *Леја бића Иве Андрића*, 2003; *Поверење у Бојородицу*, 2007; *Енерија сакралног у уметности*, 2010; *Швејк хоће да победи*, 2014; *Писмо о поезији: о њеи њесаме Борислава Радовића*,

2016; *Умешнуџи љриповедач. „Лойов” Леонига Леонова*, 2018; *Свечани час љриповести. „Јосиф и њејова браћа”*, 2018. Приредио више књига и антологија.

ДРАГИЦА СТОЈАНОВИЋ, рођена 1963. у Зрењанину. Пише поезију и прозу. Књига кратких прича: *Цейлин* (коауторка А. Хајдин), 1996. Књиге песама: *Тескоба*, 1984; *Кухињска кукавица*, 1991; *Разјовор са Исидором*, 1999; *Гладне исјовести*, 2005; *Лийерарни снеј*, 2015; *Од(а)бране љесме*, 2017; *О хрид*, 2018; *Посолица*, 2020. Живи и ради у Зрењанину.

НИНА СТОКИЋ, рођена 1996. у Шапцу. Основне и мастер академске студије српске књижевности и језика завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је 2020. године одбранила мастер рад под називом „Чудо у српској драми XX века – Пекић, Симовић, Ковачевић”. Тренутно је студент-демонстратор на одсеку за српску књижевност на предметима из области проучавања народне књижевности.

МИЛОСАВ ТЕШИЋ, рођен 1947. у Љештанском код Бајине Баште. Академик, пише поезију, прозу, есеје и стручне радове о језику. Књиге песама: *Куйиново*, 1986; *Кључ од куће*, 1991; *Блајо божије* (изабране и нове песме), 1993; *Прелесј севера*, 1995; *Прелесј севера, Круј рачански, Дунавом*, 1996; *Круј рачански, Дунавом* (посебно издање), 1998; *Изабране љесме*, 1998; *Седмица*, 1999; *Бубњалица у љчелињаку*, 2001; *У крсју земље* (избор), 2001; *Најљешје љесме Милосава Тешића* (избор), 2002; *Са сјаниција брезових дедова* (лирско-приповедна проза), 2002; *У љесном склоју* (изабране и нове песме), 2005; *Дар и коб*, 2006; *Млинско коло*, 2010; *Гром о Свейом Сави*, 2010; *Вейрово љоље*, 2013; *Калойера Пера*, 2018; *Жеравија вода* (изабране песме и лирско-приповедна проза), 2019; *Привид круја*, 2019; *Са Авале љољед*, 2021. Књиге есеја и студија: *Говор Љецијанској*, 1977; *Речник Њејошева језика*, 1983; *Есеји и сличне радње*, 2004; *Певање и мера*, 2016. Приредио више књига српских писаца.

ВАЛЕНТИНА ЧИЗМАР, рођена 1979. у Врбасу. Дипломирала је филозофију на Филозофском факултету у Новом Саду, магистарске студије наставила на Универзитету у Источном Сарајеву, а докторску тезу одбранила на Филозофском факултету у Београду. Објавила око шездесет научних радова из области друштвених наука, а пише и књижевну, а понекад и ликовну критику. Објављене књиге: *Ниче и афимрација живоија*, научна студија, 2010; *Нийи бића*, поезија, 2010; *Пујешестјевује кроз свейове: филозофски сјиси*, есеји, 2013; *Мреже бића*, поезија, 2017. Живи на релацији Врбас – Нови Сад.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Фило-

зофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фицџералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексџиво*, 2006; *Превице среће*, 2010; *Голи живој*, 2013; *Мржња, њријашељсџиво, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са единбурџске сџене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свеџу*, 2007; *Мемоари ѓреживеле*, 2008; *Злаџна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пецчани замак*, 2004; *Црни ѓринџ*, 2005; Флен О'Брајен, *На реџи „Код две ѓџице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исџод коже*, 2003; *Кџца мора ѓасџи*, 2004; Лиза Скотолажн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са меџком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидџиви човек*, 2014.

СВЕТЛАНА ШЕАТОВИЋ, рођена 1975. у Новој Градишци, Хрватска. Дипломирала српску и светску књижевност, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету у Београду. Научни је саветник у Институту за књижевност и уметност. Пише студије, монографије и есеје. Објављене књиге: *Традиџија и иновација. Инџерџексџиуалносџи у ѓесниџџиву Ивана В. Лалића*, 2004; *Део као целина & целина као гео. Сџрукџура и семанџџика циклуса у ѓоеџији Васка Поје и Ивана В. Лалића*, 2012; *Еџизација модерне лирике – ѓроблеми ѓоеџџике лирскеџи циклуса: циклус и циклусне сџрукџуре у срџској ѓоеџији 20. века*, 2014; *У залеђу Средоземља. Медџџеран у модерној срџској књижевносџи*, 2019; *Андрић и Јадран*, 2020. Приредила и превела с енглеског: *Пољед ѓреко океана. Преџйска Ивана В. Лалића и Чарлса Симића (1969–1996)*, 2007; *Кораци ѓрема мору* (Френсис Џонс), 2015.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ